TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 8. septembrī*

Lieta C-279/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 23. jūnijā iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv K. Uraka Kavjedess [*C. Urraca Caviedes*], K. Gross [*K. Gross*] un H. van Vlīts [*H. van Vliet*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pārējie lietas dalībnieki —

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un D. J. M. de Hrāfe [*D. J. M. de Grave*], pārstāvji,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], A. L. Vendrolīni [*A.-L. Vendrolini*], Ž. Gštalters [*J. Gstalter*] un B. Kabuā [*B. Cabouat*], pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

Slovēnijas Republika, ko pārstāv V. Klemenca [*V. Klemenc*], pārstāve,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*], S. Behzadi-Spensere [*S. Behzadi-Spencer*], S. Osovskis [*S. Ossowski*] un H. Volkere [*H. Walker*], pārstāvji, kuriem palīdz K. Beikons [*K. Bacon*], *barrister*,

personas, kas iestājušās apelācijas tiesvedībā,

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv M. Lumma [*M. Lumma*], B. Kleins [*B. Klein*] un T. Hence [*T. Henze*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents) un J. Malenovskis [*J. Malenovský*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 14. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2010. gada 22. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-233/04 Nīderlande/Komisija (Krājums, II-591. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru šī tiesa atcēla Komisijas 2003. gada 24. jūnija Lēmumu C(2003) 1761, galīgā redakcija, par valsts atbalstu Nr. 35/2003 attiecībā uz slāpekļa oksīdu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, ko paziņojusi Nīderlandes Karaliste (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

2 Savā pretapelācijas sūdzībā Nīderlandes Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl ir noraidīts šīs valsts izvirzītais pirmais pamats par priekšrocības, kas finansēta no valsts līdzekļiem, neesamību.

3 Savā pretapelācijas sūdzībā Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu.

Atbilstošās tiesību normas

4 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 23. oktobra Direktīvā 2001/81/EK valstīm ir noteiktas maksimāli pieļaujamās emisijas dažām atmosfēru piesārņojošām vielām (OV L 309, 22. lpp.). Dalībvalstīm ir jāievieš normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2002. gada 27. novembrim izpildītu šīs direktīvas prasības, un par to tūlīt jāinformē Komisija.

5 Saskaņā ar šīs direktīvas 4. pantu vēlākais līdz 2010. gadam dalībvalstis ierobežo slāpekļa oksīdu (turpmāk tekstā — "NO_x") emisiju valstī līdz lielumam, kas nepārsniedz minētās direktīvas I pielikumā noteikto maksimāli pieļaujamo gada emisiju. Šī maksimāli pieļaujamā emisija Nīderlandes Karalistei ir noteikta 260 kilotonnu apmērā.

Tiesvedības priekšvēsture

6 Pārsūdzētā sprieduma 8.–20. punktā, kas ir izklāstīti tālāk, ir atspoguļoti strīda rašanās fakti:

"8 Ar 2003. gada 23. janvāra vēstuli Nīderlandes iestādes saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu Komisijai paziņoja NO_x emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu (turpmāk tekstā — "attiecīgais pasākums"). Tās lūdza Komisiju pieņemt lēmumu par atbalsta neesamību Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 4. panta 2. punkta izpratnē.

9 2003. gada 24. jūnijā Komisija pieņēma [apstrīdēto lēmumu].

10 [Apstrīdētā lēmuma] 1. punktā Komisija vispirms apraksta attiecīgo pasākumu. Direktīvā 2001/81 noteiktās Nīderlandei paredzētās maksimāli pieļaujamās NO_x emisijas ietvaros Nīderlandes iestādes lielajām rūpnieciskajām iekārtām, kopā pavisam 250 uzņēmumiem, 2010. gadā bija noteikušas 55 kilotonnu NO_x emisijas mērķi.

11 [Apstrīdētā lēmuma] 1.2. punktā Komisija attiecībā uz šīs sistēmas darbību paskaidro, ka katrai rūpnieciskajai iekārtai valsts likumā ir paredzēta atbilstoša NO_x emisijas norma, kura jāievēro. Uzņēmums paredzēto normu var ievērot, vai nu

veicot NO_x emisiju samazināšanas pasākumus savā iekārtā, vai arī pērkot emisiju kvotas no citiem uzņēmumiem, kā arī kombinējot abas šīs iespējas. Emisiju samazinājumu NO_x kredītu veidā [emisijas kvotu tirdzniecības] tirgū piedāvā iekārtas, kuru emisijas ir zemākas par emisiju normu.

12 Iekārtas kopējai ikgadējai NO_x emisijai, kas koriģēta ar iespējamajiem pārdotajiem vai nopirktajiem NO_x kredītiem, ir jāatbilst minētajai iekārtai atļautajam emisiju līmenim. Kopējo atļauto ikgadējo emisiju aprēķina atkarībā no attiecīgās emisiju normas un minētās iekārtas izmantotās enerģijas daudzuma.

13 Katra gada beigās Nīderlandes iestādes pārbauda, vai iekārtās ievērota paredzētā [emisiju] norma. Katru gadu var iegādāties, uzkrāt vai aizņemties NO_x kredītus nākamajiem laikposmiem. Ja iekārta pārsniedz paredzēto emisiju normu, tai šis pārsniegums ir jākompensē nākamajā gadā. Turklāt šo [kompensējamo] pārsniegumu palielina par 25 %, lai rastos motivācija [normas] nepārsniegt. Ja iekārtā tai paredzētā emisiju norma netiek ievērota, tad Nīderlandes iestādes tai uzliek efektīvu un proporcionālu naudas sodu ar preventīvu iedarbību.

14 Visbeidzot, attiecīgā pasākuma ietvaros uzņēmumiem nav jāiegādājas emisiju kvotas, lai varētu ražot. Tiem ir tikai jāievēro emisiju norma.

15 [Apstrīdētā lēmuma] 1.3. punktā Komisija apraksta emisiju normas aprēķina metodi, bet lēmuma 1.4. punktā — atšķirības starp sistēmu "cap-and-trade" un sistēmu "dynamic cap", kas izmantotas attiecīgajā pasākumā. Tā paskaidro, ka — tā norādījušas Nīderlandes iestādes — attiecīgais pasākums atšķiras no otra kvotu apgrozības sistēmas veida — "cap-and-trade", saskaņā ar kuru emisiju kvotas tiek

piešķirtas uzņēmumiem. Jaunajiem uzņēmumiem vai uzņēmumiem, kuri vēlas palielināt savu jaudu, vispirms ir jāiegādājas nepieciešamais daudzums kvotu. Attiecīgā pasākuma ietvaros minētajiem uzņēmumiem šāda pienākuma nav, bet tiem tikai ir jāievēro tiem paredzētā emisiju norma, kura ir atkarīga no viņu enerģijas patēriņa un ir tam atbilstoši pielāgota.

16 [Apstrīdētā lēmuma] 1.5. un 1.6. punktā Komisija tālāk precizē, ka attiecīgais pasākums paralēli Kopienu tiesību aktiem ir piemērojams visiem ražošanas uzņēmumiem, kuru maksimālā jauda pārsniedz 20 termiskos megavatus (MWth). Nīderlandes iestādes turpina piemērot emisiju robežvērtības, kuras paredzētas dažādās spēkā esošās Kopienu direktīvās.

17 Attiecīgā pasākuma izvērtēšanas ietvaros ([apstrīdētā lēmuma] 3. punkts) Komisija vispirms norāda uz savu lēmumu pieņemšanas praksi saistībā ar emisiju kvotu tirdzniecības režīmiem un nošķir divu veidu sistēmas, proti:

"1) sistēmas, kuru ietvaros apgrozāmās emisiju vai piesārņojuma atļaujas tiek uzskatītas par nemateriālajiem aktīviem un kurām ir tādas preces vērtība, kuru valsts varētu arī pārdot vai izsolīt, kas rada ienākumu zaudējumu (vai valsts līdzekļu zaudējumu), no kā izriet, ka pastāv valsts atbalsts [EKL] 87. panta 1. punkta izpratnē;

2) sistēmas, kuru ietvaros apgrozāmās emisiju vai piesārņojuma atļaujas ir uzskatāmas par oficiālu pierādījumu tam, ka noteiktus ražojumus nevar pārdot vai izsolīt atļaujas saņēmējam, no kā izriet, ka ienākumu zaudējuma nav — un netiek zaudēti arī valsts līdzekļi —, kas savukārt nav [EKL] 87. panta 1. punktā paredzētais valsts atbalsts."

18 Turpinājumā Komisija izskaidro iemeslus, kuri ir pamatā konstatējumam par valsts atbalsta pastāvēšanu attiecīgā pasākuma gadījumā, proti, būtībā — bezmaksas valsts piešķirti NO_x kredīti konkrētai uzņēmumu grupai, kura nodarbojas

ar tirdzniecību dalībvalstu starpā. Saskaņā ar [apstrīdēto lēmumu] Nīderlandes iestādēm ir iespēja pārdot vai izsolīt emisiju kvotas. Bez maksas piešķirot NO_x kredītus kā nemateriālus aktīvus, dalībvalsts tādējādi zaudētu ienākumus. No tā Komisija secina, ka šajā režīmā ir ietverti valsts līdzekļi EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Attiecīgo uzņēmumu stāvokļa stiprināšana ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm.

19 Visbeidzot, [apstrīdētā lēmuma] 3.3. punktā Komisija pārbauda attiecīgā pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu.

20 Noslēgumā apstrīdētā lēmuma 4. punktā Komisija atzīst, ka attiecīgais pasākums ietver valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, piebilzdama, ka šis atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu atbilstoši EKL 87. panta 3. punktam un Līguma par Eiropas ekonomikas zonu (EEZ) 61. panta 3. punkta c) apakšpunktam. Komisija lūdz Nīderlandes iestādes tai ik gadus iesniegt ziņojumu par attiecīgā pasākuma īstenošanu un iepriekš darīt zināmus visus atbalsta piešķiršanas nosacījumu pielāgojumus."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

7 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 5. septembrī, Nīderlandes Karaliste cēla prasību par apstrīdēto lēmumu (lieta C-388/03).

8 Ar 2004. gada 17. februāra rīkojumu Tiesas priekšsēdētājs Vācijas Federatīvajai Republikai atļāva iestāties tiesvedībā Nīderlandes Karalistes atbalstam.

9 Ar 2004. gada 8. jūnija rīkojumu Tiesa saskaņā ar Padomes 2004. gada 26. aprīļa Lēmumu 2004/407/EK, Euratom, kas groza 51. un 54. pantu Protokolā par Eiropas Kopienu Tiesas Statūtiem (OV L 132, 5. lpp.), nodeva lietu Vispārējai tiesai.

10 Ar 2004. gada 13. decembra vēstuli Vispārējā tiesa lūdza Nīderlandes Karalisti un Vācijas Federatīvo Republiku iesniegt savus apsvērumus par secinājumiem, kurus var izdarīt no Tiesas 2004. gada 28. janvāra rīkojuma lietā C-164/02 Nīderlande/Komisija (*Recueil*, I-1177. lpp.), par šīs prasības pieņemamību. Tās savus apsvērumus iesniedza attiecīgi 2005. gada 14. un 12. janvārī.

11 Nīderlandes Karalistes, ko atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl Komisija tajā ir konstatējusi, ka attiecīgais pasākums ietver valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prioritāri, atzīt prasību par nepieņemamu vai, pakārtoti, prasību noraidīt un

— piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Komisija apgalvoja, ka prasība, kas iesniegta par apstrīdēto lēmumu, ir nepieņemama. Par šo lēmumu, ar ko attiecīgais pasākums ir kvalificēts kā valsts atbalsts, kurš saderīgs ar kopējo tirgu, nevarot celt prasību, jo tas neietekmējot Nīderlandes Karalistes intereses.

14 Vispārējā tiesa prasību atzina par pieņemamu, pārsūdzētā sprieduma 42. punktā norādot, ka minētais lēmums savā ziņā ir radījis saistošas juridiskās sekas. Pirmkārt, tā secināja, ka pasākuma kvalifikācija par valsts atbalstu Komisijai ir ļāvusi izvērtēt šī pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu. Otrkārt, saskaņā ar šo kvalifikāciju būtu jāpiemēro procedūra, kas paredzēta pastāvošajām atbalsta shēmām saskaņā ar Regulu Nr. 659/1999 un it īpaši tās 17.-19. pantu un 21. pantu, ar kuru dalībvalstīm ir noteikts pienākums sniegt gadskārtēju ziņojumu par visām pastāvošajām atbalsta shēmām. Treškārt, šāda valsts atbalsta kvalifikācija varēja ietekmēt arī jauna atbalsta piešķiršanu saskaņā ar noteikumiem par atbalstu no dažādiem avotiem kumulēšanu, kuri it īpaši paredzēti Kopienu pamatnostādņu par valsts atbalstu vides aizsardzībai (OV 2001, C 37, 3. lpp.) 74. punktā.

15 Savu prasījumu pamatojumam Nīderlandes Karaliste ir norādījusi divus pamatus, no kuriem viens attiecas uz EKL 87. panta pārkāpumu, bet otrs — uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

16 Attiecībā uz pirmo pamatu, kas ir sadalīts divās daļās, Nīderlandes Karaliste, ko atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, norāda, ka attiecīgais pasākums nav no valsts līdzekļiem finansēta priekšrocība un ka EKL 87. pantā izvirzītais selektivitātes nosacījums nav izpildīts attiecībā uz uzņēmumiem, kas ir šī pasākuma adresāti.

17 Attiecībā uz pirmā pamata pirmo daļu par no valsts līdzekļiem finansētas priekšrocības neesamību Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka attiecīgā pasākuma pamatā nav valsts tieši piešķirtas emisiju kvotas. Tomēr šo emisijas kvotu apgrozāmība tām piešķirot

tirgus vērtību, kuru uzņēmumi jebkurā brīdī varot pārdot. Turklāt, pērkot emisijas kvotas, uzņēmumi izvairoties no naudas soda. Emisijas kvotas, kas ir pielīdzinātas nemateriāliem aktīviem, bez maksas tiekot nodotas attiecīgo uzņēmumu rīcībā, kaut arī tās varētu pārdot vai izsolīt. Tādējādi Nīderlandes Karaliste esot atteikusies iekasēt valsts līdzekļus. Līdz ar to attiecīgais pasākums esot priekšrocība, kas konkrētiem uzņēmumiem piešķirta no valsts līdzekļiem.

18 Attiecībā uz pirmā pamata otro daļu par selektivitātes neesamību Vispārējā tiesa ir secinājusi, ka attiecīgais pasākums kopumā nesniedz priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktai ražošanai EKL 87. panta 1. punkta izpratnē.

19 Pirmkārt, pasākuma piemērošanas kritērijs, kas ir ražošanas iekārtu kopējā siltumvadītspēja, ir objektīvs kritērijs. Vispārējā tiesa uzskata, ka, tā kā attiecīgais pasākums ir adresēts uzņēmumiem ar visaugstāko piesārņojuma līmeni, šis objektīvais kritērijs atbilst mērķim, proti, vides aizsardzībai, un sistēmas iekšējai struktūrai.

20 Otrkārt, ir konstatēts, ka to uzņēmumu faktisko un juridisko situāciju, kuriem ir piemērojama šī konkrētā maksimālā NO_x emisiju robeža, nevar uzskatīt par pielīdzināmu to uzņēmumu situācijai, kuriem šī robeža nav piemērojama. Lielām ražošanas iekārtām, uz kurām attiecas šis konkrētais režīms, riskējot ar naudas sodu, tiekot piemērota emisiju norma vai fiksēta standarta jaudas likme, kura līdz 2010. gadam tiks progresīvi samazināta. Komisija nav pierādījusi, ka pastāvētu vispārējs režīms, kas piemērojams uzņēmumiem, kuri ir tādā faktiskajā un juridiskajā situācijā, kas ir pielīdzināma to uzņēmumu situācijai, kuriem ir piemērojams attiecīgais pasākums, bet kurš nepiedāvā priekšrocības, ko sniedz NO_x emisiju kvotu apgrozāmība. Tādējādi attiecīgais pasākums neatšķiras no vispārējiem režīmiem. Šajos apstākļos attiecīgais pasākums nesniedz priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktai ražošanai

EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Tādējādi, tā kā nav izpildīts selektivitātes kritērijs, minēto pasākumu nevar kvalificēt par valsts atbalstu.

21 Vispārējai tiesai nav bijis iespējas lemt par otro pamatu tiktāl, ciktāl tā pirmā pamata pārbaudes beigās ir atcēlusi apstrīdēto lēmumu.

Tiesvedība Tiesā

22 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 23. decembra rīkojumu Slovēnijas Republikai, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Nīderlandes Karalistes prasījumu atbalstam.

23 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 8. maija rīkojumu Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Nīderlandes Karalistes prasījumu atbalstam mutvārdu procesā, ja tāds notiks.

Lietas dalībnieku prasījumi

24 Ar savu apelācijas sūdzību Komisija lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu,

— prasību atcelt tiesību aktu atzīt par nepieņemamu,

— pakārtoti, noraidīt prasību atcelt tiesību aktu un

— piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā un Tiesā.

25 Atbildes rakstā uz minēto apelācijas sūdzību Nīderlandes Karaliste lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību,

— atbilstoši pretapelācijas sūdzībai atcelt pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl pirmais šīs valsts izvirzītais pamats par priekšrocības, kas ir finansēta no valsts līdzekļiem, neesamību ir noraidīts, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies pirmajā un apelācijas instancē.

26 Savā atbildes rakstā Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu:

— prioritāri:

— apelācijas sūdzību noraidīt,

— atbilstoši pretapelācijas sūdzībai atcelt pārsūdzēto spriedumu un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— pakārtoti, ja Tiesa uzskatītu, ka pretapelācijas sūdzība ir nepieņemama:

— apelācijas sūdzību noraidīt,

— gadījumā, ja Tiesa apmierinātu Komisijas apelācijas sūdzību, pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Savā iestāšanās rakstā Slovēnijas Republika lūdz Tiesu:

— apelācijas sūdzību noraidīt un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Apvienotās Karalistes prasījumi Tiesai tās iestāšanās rakstā ir šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā un apelācijas instancē.

Par apelācijas sūdzību

29 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Komisija ir izvirzījusi divus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz EKL 230. panta pārkāpumu saistībā ar tādas dalībvalsts tiesībām celt prasību, kuras atbalsta pasākums ir apstiprināts. Ar otro pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti, Komisija atsaucas uz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu saistībā ar šajā tiesību normā paredzētajiem "noteiktu uzņēmumu" vai "noteiktas ražošanas" jēdzieniem.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

30 Pirmais pamats ir sadalīts divās daļās. Pirmajā daļā Komisija norāda, ka precīzs Komisijas lēmuma, kuru ir lūgts atcelt, rezolutīvās daļas formulējums nav noteicošs. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 47. punktā Vispārējā tiesa kļūdaini esot citējusi Komisijas lēmuma, kas pieņemts lietā, kurā tika izdots iepriekš minētais rīkojums Nīderlande/Komisija, rezolutīvo daļu. Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 47. punktā esot veikta faktu sagrozīšana, un tādējādi tas esot pamatots ar nepareizu pieņemamības kritēriju. Katrā ziņā nošķiršanai, ko pārsūdzētā sprieduma 47. punktā Vispārējā tiesa veikusi attiecībā uz iepriekš minētajā rīkojumā lietā Nīderlande/Komisija aplūkoto lēmumu un apstrīdēto lēmumu, neesot nozīmes.

31 Pirmā pamata otrajā daļā Komisija apgalvo, ka secinājums, saskaņā ar kuru attiecīgā pasākuma kvalifikācija par valsts atbalstu izraisīja zināmas juridiskas sekas,

esot nepareizs. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts atbalsta jēdziens ir objektīvs jēdziens. Strīdīgais valsts pasākums vai nu ietilpstot EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā, vai arī tajā neietilpstot. Nevarot uzskatīt, ka apstrīdētā lēmuma sekas attiecīgajai dalībvalstij, ko Vispārējā tiesa ir aprakstījusi pārsūdzētā sprieduma 41. punktā (ziņojumu sniegšana, atbalstu nekumulēšana), izriet no Komisijas nostājas, jo tās ir atkarīgas tikai no tā, vai attiecīgajam pasākumam ir piemērojams EKL 87. panta 1. punkts. Attiecībā uz ierobežojumiem atbalstu kumulēšanā, uz ko ir atsaukusies Vispārējā tiesa, Komisija norāda, ka tie būtu piemērojami tad, ja attiecīgais pasākums būtu atbalsts, neņemot vērā, vai Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi, ka tā tas bija.

32 Nīderlandes Karaliste, atbildot uz pirmā pamata pirmo daļu, norāda, ka apstrīdētais lēmums būtiski atšķiras no tā, attiecībā uz kuru tika izdots iepriekš minētais rīkojums lietā Nīderlande/Komisija. Šajā gadījumā Nīderlandes Karaliste nav lūgusi pārbaudīt attiecīgā pasākuma likumību saistībā ar EKL 87. un 88. pantu. Šī dalībvalsts — tieši pretēji — skaidri ir lūgusi Komisiju minēto pasākumu nekvalificēt kā valsts atbalstu. Šajā prasībā skaidri ir paredzēta apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa, pretēji tai, attiecībā uz kuru tika izdots iepriekš minētais rīkojums lietā Nīderlande/Komisija.

33 Attiecībā uz argumentāciju saistībā ar pirmā pamata otro daļu Nīderlandes Karaliste uzsver, ka tikai valsts pasākuma kvalifikācija par valsts atbalstu ļaus Komisijai pārbaudīt pasākuma saderību ar kopējo tirgu. Komisijai šajā ziņā ir ekskluzīva kompetence. Minētā kvalifikācija radot dalībvalstij pienākumu ievērot no Regulas Nr. 659/1999 izrietošos pienākumus. Turklāt tas, ka Komisija kādu valsts pasākumu ir kvalificējusi kā valsts atbalstu, ietekmē arī tiesvedību valsts tiesās saistībā ar līdzīgiem valsts pasākumiem.

34 Turklāt arī Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika, Slovēnijas Republika un Apvienotā Karaliste apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir apstrīdams akts EKL 230. panta nozīmē.

Tiesas vērtējums

35 Pirmā pamata ietvaros Komisija apstrīd, pirmkārt, secinājumu, ko Vispārējā tiesa ir izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 47. punktā, saskaņā ar kuru izskatāmā lieta ir jānošķir no lietas, kas bija pamatā iepriekš minētajam rīkojumam lietā Nīderlande/Komisija. Šajā pēdējā minētajā lietā Nīderlandes Karaliste savā prasības pieteikumā lūdza atcelt attiecīgo lēmumu "tiktāl, ciktāl Komisija tajā ir konstatējusi, ka ostas iestādēm piešķirtie līdzekļi ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē", kaut gan šāda konstatējuma šī lēmuma rezolutīvajā daļā neesot.

36 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no minētā rīkojuma 20. punkta izriet, ka savā paziņojumā par minētajā lietā aplūkojamo atbalsta shēmu dalībvalsts bija lūgusi Komisiju novērtēt pasākuma likumību saistībā ar EKL 87. un 88. pantu, līdz ar to minētais lēmums, kas tika pieņemts, pirmkārt, atbilstoši EKL 87. panta 1. punktam un, otrkārt, atbilstoši EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam, nevarot būtiski mainīt Nīderlandes Karalistes juridisko situāciju. Šī paša rīkojuma 21.–24. punktā Tiesa secināja arī, ka attiecīgā lēmuma rezolutīvā daļa nekādā ziņā neveido nostāju par ostas iestāžu kā uzņēmumu kvalifikāciju, ne arī nostāju par visu šo iestāžu veiktās darbības saimniecisko raksturu, ka šajā lēmumā, ņemot vērā EKL 87. panta 1. punktu, nekādi nav paredzēta citu iespējamu ostas iestādēm piešķirtu maksājumu kvalifikācija un ka minētā lēmuma pamatojuma apstrīdētā daļa nav radījusi saistošas juridiskas sekas, kas varētu ietekmēt Nīderlandes Karalistes intereses.

37 Savukārt šajā gadījumā no pārsūdzētā sprieduma 8. punkta izriet, ka Nīderlandes iestādes atbilstoši EKL 88. panta 3. punktam ir paziņojušas Komisijai par attiecīgo pasākumu, lūdzot šo iestādi pieņemt lēmumu, ar kuru tiek konstatēta atbalsta neesamība Regulas Nr. 659/1999 4. panta 2. punkta nozīmē. Savā prasībā Vispārējā tiesā Nīderlandes Karaliste skaidri apstrīdēja, pirmkārt, tās lūguma attiecīgo pasākumu nekvalificēt kā valsts atbalstu noraidījumu un, otrkārt, apstrīdētā lēmuma, ar ko ir noraidīts šis lūgums, pamatojumu. Turklāt no apstrīdētā lēmuma, kā arī no pārsūdzētā sprieduma izriet, ka Komisija attiecīgo pasākumu ir kvalificējusi par valsts atbalstu pirms tā atzīšanas par saderīgu ar kopējo tirgu.

38 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, šo gadījumu, kas ir saistīts ar skaidru attiecīgās dalībvalsts lūgumu, lai Komisija konstatētu, ka pasākums ir veikts atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 2. punktam, nošķirot no tā, uz kuru attiecās lieta, kurā tika izdots iepriekš minētais rīkojums lietā Nīderlande/Komisija.

39 Otrkārt, Komisija apstrīd pārsūdzētā sprieduma 41. punktu tādā ziņā, ka attiecīgā pasākuma kvalifikācija par valsts atbalstu ir radījusi juridiskas sekas attiecīgajai dalībvalstij. Tā apgalvo, ka valsts atbalsta jēdziens ir objektīvs jēdziens un ka uz Vispārējās tiesas aprakstītajām sekām attiecas nevis šāda kvalifikācija, bet gan jautājums par to, vai attiecīgajam pasākumam ir piemērojams EKL 87. panta 1. punkts.

40 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ja pēc iepriekšējas izskatīšanas Komisija konstatē, ka paziņotais pasākums — tiktāl, ciktāl tas ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā, — nerada šaubas par tā saderību ar kopējo tirgu, tā saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. panta 3. punktu pieņem lēmumu necelt iebildumus (2011. gada 24. maija spriedums lietā C-83/09 P Komisija/*Kronoply* un *Kronotex*, Krājums, I-4441. lpp., 44. punkts). Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 41. punktā pamatoti

ir norādījusi, ka šāda lēmuma rezultātā ir jāpiemēro procedūra, kas saskaņā ar Regulu Nr. 659/1999 un it īpaši tās 17.–19. un 21. pantu, ar kuru dalībvalstīm ir noteikts pienākums sniegt gadskārtēju ziņojumu par visām pastāvošajām atbalsta shēmām, ir paredzēta pastāvošām atbalsta shēmām.

41 Kā secinājumu 24. un 27. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, kļūdainai pasākuma kvalifikācijai par valsts atbalstu tādējādi ir juridiskas sekas attiecībā uz dalībvalsti, kas veic paziņošanu, jo šis pasākums ir pakļauts pastāvīgai Komisijas uzraudzībai un periodiskām tās pārbaudēm, kā rezultātā šai dalībvalstij ir ierobežota rīcības brīvība paziņotā pasākuma īstenošanā.

42 No tā noteikti izriet, ka lēmums, kas ir pamatots ar EKL 87. panta 1. un 3. punktu un kurā attiecīgais pasākums, kaut arī tas ir kvalificēts kā valsts atbalsts, ir atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu, ir jāuzskata par apstrīdamu aktu EKL 230. panta nozīmē. Šādam lēmumam par saderīgumu EKL 87. panta 1. un 3. punkta nozīmē ir arī galīgs raksturs, un tas nav sagatavojošs pasākums.

43 Ņemot vērā šos apsvērumus, Komisijas apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

44 Komisija būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa savā apstrīdētā lēmuma selektivitātes analīzē ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Ar otro pamatu Komisija apstrīd, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, kas liek uzskatīt, ka attiecīgais pasākums nerada priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktai ražošanai EKL 87. panta

1. punkta nozīmē, un, otrkārt, Vispārējās tiesas izdarīto secinājumu, saskaņā ar kuru, pat ja attiecīgais pasākums esot radījis priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktai ražošanai, tas neesot bijis valsts atbalsts, jo tas bija labvēlīgs videi un to pamatoja sistēmas, kurā tas iekļaujas, raksturs un vispārējā struktūra.

Par otrā pamata pirmo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

45 Otrā pamata pirmajā daļā Komisija apgalvo, ka tam, ka attiecīgā pasākuma piemērošanas kritērijs, kā uzskata Vispārējā tiesa, ir objektīvs kritērijs, nevis ģeogrāfisks vai sektoriāls kritērijs, nav nozīmes. Šajā ziņā Komisija pirmā argumenta ietvaros uzsver, ka tam, ka visām lielajām iekārtām ir piemērojama maksimālā pieļaujamā emisijas robeža, nav nozīmes, jo šī robeža var tikai pierādīt, ka strīdīgais atbalsts ietilpst atbalsta shēmā, bet nav individuāls atbalsts. Komisija uzskata, ka attiecīgais pasākums, kas attiecas uz ierobežotu uzņēmumu grupu, proti, apmēram 250 uzņēmumiem, ir selektīvs pasākums.

46 Otrā argumenta ietvaros Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa, lai konstatētu attiecīgā pasākuma selektivitāti, ir piemērojusi nepareizu kritēriju un nepamatoti ir noteikusi Komisijai nepareizu un neiespējamu pierādīšanas pienākumu. Tādējādi tai esot bijis jāsniedz pierādījumi, kas pierāda, ka visiem citiem Nīderlandes uzņēmumiem bija tādi paši pienākumi kā tie, kuri ir paredzēti konkrētajiem 250 uzņēmumiem. Komisija šajā ziņā norāda, ka, pat ja neviens cits Nīderlandes uzņēmums nebija pakļauts nekādam,

pat ne mazākajam ierobežojumam NO_x emisiju jomā, attiecīgais pasākums tik un tā esot bijis valsts atbalsts. Nīderlandes Karaliste būtu varējusi šiem 250 uzņēmumiem paredzēt "tradicionālu" saistoša rakstura pasākumu, nesniedzot tiem iespēju pārdot NO_x emisiju kvotas. Savukārt to uzņēmumu skaits, kuriem šī dalībvalsts piedāvā šādu priekšrocību, ir ierobežots — šajā gadījumā tikai ar 250 uzņēmumiem, kuru uzstādītā jauda pārsniedz 20 MWth. Tādējādi pasākums esot selektīvs.

47 Nīderlandes Karaliste atbild, ka iemeslu, pamatojoties uz kuru Vispārējā tiesa konstatēja, ka attiecīgais pasākums ir objektīvs un nav ģeogrāfiski vai sektoriāli piemērojams, nevar apšaubīt apelācijas stadijā, lai panāktu, ka tiek atcelts Vispārējās tiesas izdarītais secinājums, ka attiecīgais pasākums nav selektīvs. Tādējādi Komisijas arguments esot nepieņemams. Vispārējā tiesa šo jautājumu esot minējusi tikai kā faktu konstatāciju, nevis kā būtisku pamatu savam vērtējumam par minētā pasākuma selektivitāti. Attiecībā uz salīdzinājumu starp Nīderlandes uzņēmumiem, uz kuriem neattiecas attiecīgā shēma, un 250 uzņēmumiem, kas NO_x emisiju kvotas var laist apgrozībā, Nīderlandes Karaliste, pirmkārt, norāda, ka šiem pēdējiem uzņēmumiem, kuriem ir lielas ražošanas iekārtas, ir noteikti papildu pienākumi. Šie papildu pienākumi NOx emisiju jomā radot būtisku atšķirību starp šiem un citiem uzņēmumiem.

48 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka ir skaidrs, ka objektivitātes kritērijs Vispārējai tiesai ir nepieciešams, bet ne pietiekams nosacījums, lai noliedzoši atbildētu uz jautājumu par pasākuma selektivitāti. Pasākuma sekas esot izšķirošs vērtējuma kritērijs. Tiesa pasākumu uzskatītu par selektīvu tikai tad, ja tas būtu selektīvs attiecībā pret faktiem, kaut arī tas būtu īstenots atbilstoši objektīviem kritērijiem. Šis secinājums izrietot arī no Komisijas minētajiem spriedumiem. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka 250 uzņēmumi, kas piedalās emisijas kvotu tirdzniecības sistēmā, nebija situācijā, kas juridiski vai faktiski būtu līdzīga tai, kādā ir citi uzņēmumi. Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Komisijai ir jāpierāda, ka citiem uzņēmumiem, kas

ir situācijā, kura ir līdzīga tai, kādā ir uzņēmumi, kam ir piemērojams attiecīgais pasākums, ir piemērojami tie paši noteikumi par NO_x emisijām, bet tie ir izslēgti no emisiju kvotu tirdzniecības sistēmas. Noteicošais esot tikai tas, vai attiecīgais pasākums veido izņēmumu attiecībā pret vispārīgāku noteikumu.

49 Slovēnijas Republika uzskata, ka kritērijs, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu pasākuma selektivitāti, ir tas, vai pasākums ir piemērojams visiem uzņēmumiem, kuri ir līdzīgā situācijā. Šī dalībvalsts uzskata, ka attiecīgās shēmas mērķis ir vides aizsardzība un tajā, lai sasniegtu šo mērķi, ir ņemtas vērā konkrētas uzņēmumu ar augstu piesārņojuma līmeni īpašības. Uzņēmumiem, kas rada piesārņojumu, tiekot noteiktas lielākas finanšu saistības nekā citiem, un to juridiskā situācija tiekot aplūkota atšķirīgi.

— Tiesas vērtējums

50 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka nepietiek ar to vien, ka to uzņēmumu skaits, kas var gūt priekšrocības no kāda pasākuma, ir ļoti liels vai ka šie uzņēmumi darbojas dažādās nozarēs, lai apšaubītu šī pasākuma selektīvo raksturu un tādējādi izvairītos to atzīt par valsts atbalstu (1999. gada 17. jūnija spriedums lietā C-75/97 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-3671. lpp., 32. punkts; 2001. gada 8. novembra spriedums lietā C-143/99 *Adria-Wien Pipeline* un *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, *Recueil*, I-8365. lpp., 48. punkts, kā arī 2003. gada 13. janvāra spriedums lietā C-409/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-1487. lpp., 48. punkts). Ja attiecīgais pasākums būtu pamatots ar objektīviem kritērijiem, kurus piemēro horizontāli, arī šis apstāklis neliktu apšaubīt tā selektīvo raksturu, jo norādītu vienīgi uz to, ka strīdīgais atbalsts ir nevis individuāls atbalsts, bet gan atbalsta shēmas sastāvdaļa (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 49. punkts).

51 EKL 87. panta 1. punktā valsts intervences pasākumi tiek definēti, ņemot vērā to radītās sekas un tātad — neatkarīgi no dalībvalsts izmantotajām metodēm tās intervences pasākumu īstenošanai (skat. 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā C-487/06 P *British Aggregates*/Komisija, Krājums, I-10505. lpp., 89. punkts).

52 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 84. un 86. punktā Vispārējā tiesa, atsaucoties uz iepriekš minētā sprieduma lietā *Adria-Wien Pipeline* un *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* 34. un 41. punktu, pamatoti ir apstiprinājusi, ka valsts pasākumam piemīt atbalsta raksturs tikai tad, ja tas var sniegt priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktai ražošanai salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kas ir tādā pašā faktiskā un juridiskā situācijā attiecībā uz konkrētā pasākuma izvirzīto mērķi.

53 Pārsūdzētā sprieduma 88. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka pirmkārt, jāatzīst, ka "attiecīgā pasākuma piemērošanas kritērijs ir objektīvs, bez jebkādiem ģeogrāfiskiem vai sektoriāliem apsvērumiem. Tā kā attiecīgais pasākums ir adresēts uzņēmumiem ar visaugstāko piesārņojuma līmeni, tad šis kritērijs ir objektīvs un turklāt atbilst mērķim, proti, vides aizsardzībai, un sistēmas iekšējai struktūrai".

54 Tomēr pārsūdzētā sprieduma 89. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi arī, ka "tikai tiem uzņēmumiem, kuriem piemērojams šis režīms, neriskējot ar naudas sodu, tiek piemērota emisiju norma vai fiksēta standarta jaudas likme (*Performance Standard Rate*, turpmāk tekstā — "*PSR*"), kura tiks progresīvi samazināta līdz 2010. gadam". Pēc tam 91. un nākamajos punktos tā savu analīzi ir turpinājusi, būtībā paskaidrojot, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav pierādījusi, ka uzņēmumiem, kas nav tie, kuriem ir piemērojams attiecīgais pasākums, ir noteikti pienākumi, kas ir līdzvērtīgi tiem, kādi izriet no pasākuma, kā rezultātā šos citus uzņēmumus varētu uzskatīt par tādiem, kas ir situācijā, kura ir līdzīga tai, kādā ir uzņēmumi, kuriem ir piemērojams attiecīgais pasākums. Pamatojoties uz visiem šiem apsvērumiem, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 96. punktā ir atzinusi, ka attiecīgais pasākums nesniedz priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem.

55 Tādējādi, kopumā aplūkojot pārsūdzētā sprieduma 84.–96. punktu, no tiem izriet, ka Vispārējā tiesa, kā to apgalvo Komisija, nav secinājusi, ka ar objektīva kopējās attiecīgo uzņēmumu uzstādītās siltumvadītspējas, kas pārsniedz 20 MWth, kritērija piemērošanu pietiek, lai noraidītu Komisijas tēzi par attiecīgā pasākuma selektīvo raksturu. Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka šis pasākums ir piemērojams lieliem uzņēmumiem bez jebkādiem citiem ģeogrāfiskiem vai sektoriāliem apsvērumiem. Šie Vispārējās tiesas izdarītie faktu konstatējumi par pasākuma objektīvo raksturu nostiprina argumentāciju, saskaņā ar kuru attiecīgais pasākums nav selektīvs, jo pasākums, kas tiek piemērots, pamatojoties uz subjektīviem kritērijiem, ir selektīvs, ja tiek izdarīts šāds pieņēmums. Jāprecizē, ka Vispārējā tiesa nav pamatojusies tikai uz šiem konstatējumiem, lai secinātu, ka pasākums nav selektīvs.

56 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo Komisija, Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka attiecīgajam pasākumam nebija selektīva rakstura EKL 87. panta 1. punkta nozīmē ne tikai tāpēc vien, ka pasākums bija pamatots ar objektīvu kritēriju.

57 Šajos apstākļos pirmais arguments, ko Komisija ir izvirzījusi otrā pamata pirmajā daļā, ir jānoraida.

58 Otrā pamata pirmās daļas otrā argumenta ietvaros Komisija apšauba apsvērumus, ko Vispārējā tiesa ir paudusi pārsūdzētā sprieduma 89.–96. punktā, un būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot piemērojusi nepareizu kritēriju, saskaņā ar kuru Komisijai esot bijis jāsniedz pierādījumi, kas pierāda, ka visiem citiem uzņēmumiem attiecīgajā dalībvalstī bija tādi paši pienākumi kā tie, kas saistīti ar attiecīgo pasākumu. Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa tai esot noteikusi pārmērīgu pierādīšanas pienākumu tiktāl, ciktāl no apstrīdētā lēmuma un pārsūdzētā sprieduma skaidri izriet, ka visi Nīderlandes uzņēmumi ir pakļauti ierobežojumiem NO_x emisiju jomā. Komisija uzskata, ka Nīderlandes Karaliste nevienā brīdī nav izvirzījusi argumentu par attiecīgā pasākuma selektivitātes neesamību tāpēc, ka citiem uzņēmumiem nebūtu identisku vai līdzīgu pienākumu.

59 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no EKL 225. panta un Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka Tiesa nav kompetenta konstatēt faktus vai principā pārbaudīt pierādījumus, ar ko Pirmās instances tiesa ir pamatojusi šos faktus. Ja šie pierādījumi ir atbilstoši iegūti un ir ievēroti vispārējie tiesību principi, kā arī piemērojamie procesuālie noteikumi par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu, iesniegto pierādījumu izvērtējums Vispārējai tiesai ir jāveic pašai. Tādēļ šis izvērtējums, ja vien nav sagrozīta pati pierādījumu jēga, nav tiesību jautājums, kas ir jāpārbauda Tiesai (skat. 2010. gada 18. marta spriedumu lietā C-419/08 P *Trubowest Handel* un *Makarov*/Padome un Komisija, Krājums, I-2259. lpp., 30. un 31. punkts, kā arī 2010. gada 2. septembra spriedumu lietā C-399/08 P Komisija/*Deutsche Post*, Krājums, I-7831. lpp., 63. punkts).

60 Tomēr attiecībā uz piemērojamajiem procesuālajiem noteikumiem par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu Tiesas kompetencē apelācijas ietvaros saskaņā ar iepriekš minēto judikatūru ir pārbaudīt, vai Komisijai ir jāpierāda attiecīgā pasākuma selektīvais raksturs.

61 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka atbalsta kvalifikācija ir atkarīga no visu EKL 87. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu izpildes (2004. gada 15. jūlija spriedums lietā C-345/02 *Pearle* u.c., Krājums, I-7139. lpp., 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Kā tas ir norādīts šī sprieduma 52. punktā, Vispārējā tiesa pamatoti ir uzskatījusi, ka dalībvalsts piešķirtai ekonomiskai priekšrocībai atbalsta raksturs piemīt tikai tad, ja tā var sniegt priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem un noteiktai ražošanai.

62 Tādējādi, lai pierādītu, ka attiecīgais pasākums selektīvi ir piemērojams noteiktiem uzņēmumiem un noteiktai ražošanai, Komisijai ir jāpierāda, ka ar to tiek ieviesta to uzņēmumu diferenciācija, kuri, ņemot vērā attiecīgā pasākuma mērķi, ir līdzīgā faktiskā un juridiskā situācijā. Tomēr ir jānorāda arī, ka atbalsta jēdziens neattiecas uz pasākumiem, kas paredz uzņēmumu diferenciāciju tiem uzlikto pienākumu jomā,

ja šāda diferenciācija izriet no attiecīgo pienākumu sistēmas rakstura un struktūras (Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-159/01 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-4461. lpp., 42. punkts un tajā minētā judikatūra). Dalībvalstij, kura ir noteikusi šādu uzņēmumu diferenciāciju tiem uzlikto pienākumu jomā, ir jāpierāda, ka to patiešām pamato attiecīgās sistēmas raksturs un struktūra (iepriekš minētais spriedums lietā Nīderlande/Komisija, 43. punkts).

63 Šajā ziņā, kā Komisija to norādījusi apstrīdētā lēmuma 3.1. punktā, ir jākonstatē, ka uzņēmumi, kas piedalās "dynamic cap" sistēmā, ietilpst īpašā to lielo rūpniecības uzņēmumu grupā, kuri nodarbojas ar tirdzniecību starp dalībvalstīm un saņem priekšrocību, kas nav pieejama citiem uzņēmumiem. Šie uzņēmumi saņem priekšrocību, kas izpaužas faktā, ka ir iespējams gūt finansiālu labumu no to veiktās emisiju samazināšanas ekonomiskās vērtības, konvertējot tās apgrozāmās emisiju kvotās, vai attiecīgā gadījumā novērst risku, ka būs jāmaksā naudas sodi, ja tās pārsniegs NO_x emisiju robežu uz vienu valsts iestāžu noteikto enerģijas vienību, pērkot šīs emisiju kvotas no citiem uzņēmumiem, kam ir piemērojams attiecīgais pasākums (šajā ziņā skat. šī sprieduma 92.–96. punktu), kaut gan citiem uzņēmumiem nav šo iespēju, ar ko principā pietiek, lai pierādītu, ka Nīderlandes Karaliste ir ieviesusi uzņēmumu diferenciāciju tiem uzlikto pienākumu jomā šī sprieduma 61. punktā minētās judikatūras nozīmē.

64 Lietas dalībniekiem, kā tie apstiprināja tiesas sēdē, ir skaidrs, ka ikvienam uzņēmumam, kura darbības izraisa NO_x emisijas, ir jāizpilda pienākumi šo emisiju ierobežošanas vai samazināšanas jomā neatkarīgi no tā, vai tam ir piemērojams attiecīgais pasākums. Lai izpildītu tiem noteiktos pienākumus, saskaņā ar valsts tiesību aktiem tikai tiem uzņēmumiem, kam ir piemērojams attiecīgais pasākums, ir iepriekšējā punktā aprakstītās iespējas, kuras tiem rada priekšrocību, kādas citiem uzņēmumiem līdzīgā situācija nav.

65 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijai nebija pienākuma detalizēti izklāstīt savu lēmumu. Atbalsta programmas gadījumā tā var aprobežoties ar attiecīgās programmas īpašību izpēti, lai sava lēmuma pamatojumā novērtētu, vai programma tajā paredzēto nosacījumu dēļ nodrošina būtisku priekšrocību tās adresātiem salīdzinājumā ar to konkurentiem un ir tāda, kas galvenokārt dod labumu uzņēmumiem, kuri piedalās tirdzniecībā starp dalībvalstīm (skat. 2002. gada 7. marta spriedumu lietā C-310/99 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-2289. lpp., 89. punkts).

66 No tā izriet, ka, pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā atzīstot, ka Komisija nav sniegusi nevienu precīzu pierādījumu tam, ka abu šī sprieduma 64. punktā minēto kategoriju uzņēmumiem bija vieni un tie paši pienākumi un ka tādējādi tie bija līdzīgās situācijās, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pierādīšanas pienākumu, kas bija Komisijai.

67 Tādējādi šajā gadījumā pietiek norādīt, ka šajā lietā apstrīdētajā lēmumā ir skaidri norādīts un šim gadījumam tiek piemērots selektivitātes kritērijs, kuram pasākumam ir jāatbilst, lai tas būtu valsts atbalsts. Komisija ir atsaukusies uz to, ka attiecīgajā dalībvalstī ir likumi par vides pārvaldību un atmosfēras piesārņojumu, kuros nav ietverts attiecīgais pasākums. Turklāt tā ir ņēmusi vērā, ka Nīderlandes uzņēmumi, kas nav 250 lielās iekārtas, kurām ir piemērojams attiecīgais pasākums, arī ir pakļauti atsevišķām prasībām saistībā ar NO_x emisijām.

68 No iepriekš minētā izriet, ka otrā pamata pirmā daļa ir jāapmierina.

Par otrā pamata otro daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

69 Otrā pamata otrās daļas ietvaros Komisija apgalvo, ka ne attiecīgā pasākuma vides aizsardzības mērķis, ne arī sistēmas, kurā šis pasākums iekļaujas, raksturs vai vispārējā struktūra neļauj noliegt tam piemītošo valsts atbalsta raksturu.

70 Pirmkārt, Komisija atsaucas uz Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru, lai noskaidrotu, vai valsts pasākums ir valsts atbalsts, EKL 87. panta 1. punktā valsts intervences pasākumi netiek nošķirti atkarībā no to iemesliem vai mērķiem, bet gan tiek definēti atbilstoši to sekām. Komisija precizē, ka, ja varētu atsaukties uz vides aizsardzības mērķi, tiktu apdraudēts Komisijas uzdevums pārbaudīt, vai atbalsts nemaina tirdzniecības apstākļus pretēji kopīgām interesēm.

71 Otrkārt, Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka attiecīgais pasākums ir pamatots sistēmas, kurā tas iekļaujas, rakstura un vispārējās struktūras dēļ. Komisija uzskata, ka šī interpretācija, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa iepriekš ir secinājusi, ka Komisija nav pierādījusi, ka pastāv vispārējs režīms, kurš pierāda, ka attiecīgais pasākums radīja priekšrocību noteiktiem uzņēmumiem EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, ir kļūdaina. Turklāt Komisija piebilst, ka dalībvalstij ir jāpierāda, ka šāds pasākums ir pamatots ar sistēmas, kurā tas ietilpst, raksturu vai vispārējo struktūru. Šajā gadījumā Nīderlandes Karaliste neesot veikusi šādu pierādīšanu.

72 Atsaucoties uz 2006. gada 6. septembra spriedumu lietā C-88/03 Portugāle/Komisija (Krājums, I-7115. lpp.), Komisija apgalvo, ka no plašākas sistēmas, kurā ietilpst NO_x

emisiju ierobežojumi, rakstura un vispārējās struktūras neizriet, ka NO_x emisijas kvotu apgrozāmība ir jāpiešķir uzņēmumiem, kam ir piemērojams attiecīgais pasākums. Tāpat kā Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Adria-Wien Pipeline* un *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* Komisija uzskata, ka visi NO_x emisiju samazinājumi ir labvēlīgi videi neatkarīgi no šo samazinājumu izcelsmes, proti, iekārtu siltumvadītspējas, kas nepārsniedz vai pārsniedz 20 MWth.

73 Nīderlandes Karaliste atbild, ka šis pamats ir pamatots ar kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju. Pēc tās domām, Vispārējā tiesa nav uzskatījusi, ka vides aizsardzības mērķis atņem attiecīgajam pasākumam valsts atbalsta raksturu. Tā uzsver, ka šie konstatējumi tikuši izdarīti pakārtoti. Katrā ziņā Nīderlandes Karaliste uzskata, ka Vispārējā tiesa pamatoti ir konstatējusi, ka pat tad, ja runa būtu par vispārēju režīmu, uzņēmumu nošķiršana, ņemot vērā, ka tā ir pamatota tikai ar NO_x emisiju daudzumu un specifisku samazināšanas normu, kas ir jāievēro uzņēmumiem, kuriem ir lielas emisijas, būtu pamatota. Attiecīgā pasākuma kritērijs, proti, emisiju daudzums, esot pamatots ar vispārējā režīma, kura mērķis ir atmosfēras piesārņojuma samazināšana, raksturu un struktūru.

— Tiesas vērtējums

74 Pārsūdzētā sprieduma 99. punktā Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka "uzņēmumu, kas ir pasākuma adresāti, noteikšana ir pamatojama ar sistēmas raksturu un vispārējo struktūru, jo tiem ir nozīmīgas NO_x emisijas un tiem tiek piemērota specifiskā samazināšanas norma", un ka "ekoloģijas apsvērumi pamato uzņēmumu, kuriem raksturīgas lielas No_x emisijas, nošķiršanu no pārējiem". Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka "šis kritērijs ir objektīvs un turklāt atbilst mērķim, proti, vides aizsardzībai, un sistēmas iekšējai struktūrai".

75 Saskaņā ar iedibināto judikatūru EKL 87. panta 1. punktā valsts intervences pasākumi netiek nošķirti atkarībā no to iemesliem vai mērķiem, bet gan tiek definēti atbilstoši to sekām. Pat ja vides aizsardzība ir viens no Eiropas Kopienas pamatmērķiem, vajadzība ņemt vērā šo mērķi nepamato selektīvu pasākumu izslēgšanu no EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomas, jo vides mērķi katrā ziņā var tikt ņemti vērā arī valsts atbalsta pasākuma saderīguma ar kopējo tirgu novērtēšanas brīdī saskaņā ar EKL 87. panta 3. punktu (iepriekš minētie spriedumi lietā Spānija/Komisija, 46. punkts, un lietā *British Aggregates*/Komisija, 92. punkts).

76 Šajā gadījumā lielas to uzņēmumu NO_x emisijas, kam ir piemērojams attiecīgais pasākums un specifiska samazināšanas norma, kura ir jāievēro šiem uzņēmumiem, nav pietiekamas, lai šo pasākumu nekvalificētu kā selektīvu pasākumu EKL 87. panta 1. punkta nozīmē. Kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 55. punktā, šādu uzņēmumu diferenciāciju, kas ir pamatota ar kvantitatīvu kritēriju, proti, kopējās uzstādītās siltumvadītspējas, kas pārsniedz 20 MWth, kritēriju, nevar uzskatīt par raksturīgu režīmam, kas ir vērsts uz rūpnieciskās izcelsmes piesārņojuma samazināšanu un tādējādi pamatots tikai ar ekoloģiska rakstura apsvērumiem.

77 Turklāt ir jāatgādina, ka dalībvalstij, kas ir ieviesusi šādu uzņēmumu diferenciāciju, ir jāpierāda, ka tā faktiski ir pamatota ar attiecīgās sistēmas raksturu un struktūru (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Nīderlande/Komisija, 43. punkts).

78 Šajos apstākļos attiecīgajos valsts tiesību aktos izmantoto nošķiršanas kritēriju, proti, iekārtu siltumvadītspēju, kas pārsniedz 20 MWth, nevar pamatot ne ar tā raksturu, ne vispārējo struktūru, tāpēc attiecīgais pasākums nevar zaudēt savu valsts atbalsta raksturu.

79 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāapmierina arī otrā pamata otrā daļa un tādējādi — otrais pamats kopumā.

Par pretapelācijas sūdzībām

80 Tā kā Tiesa pēc būtības apmierina Komisijas apelācijas sūdzību, ir jāizskata pretapelācijas sūdzības, ko ir iesniegušas Nīderlandes Karaliste un Vācijas Federatīvā Republika.

81 Šīs abas dalībvalstis norāda identisku pamatu par kļūdu tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Vispārējā tiesa, uzskatot, ka attiecīgais pasākums ir jāuzskata par priekšrocību, kas finansēta no valsts līdzekļiem EKL 87. panta 1. punkta nozīmē.

82 Šim pamatam ir divas daļas, kas attiecas, pirmkārt, uz Vispārējās tiesas argumentāciju, kas ir ietverta pārsūdzētā sprieduma 63.–74. punktā un saskaņā ar kuru attiecīgajā pasākumā paredzētā emisijas kvotu apgrozāmība veido priekšrocību uzņēmumiem, kuriem tiek piemērota NO_x emisiju norma, un, otrkārt, Vispārējās tiesas argumentāciju, kas ir ietverta minētā sprieduma 74.–77. punktā un kas attiecas uz to, ka attiecīgais pasākums ir konkrētiem uzņēmumiem no valsts līdzekļiem piešķirta priekšrocība.

Par vienīgā pamata pirmo daļu

Lietas dalībnieku argumenti

83 Attiecībā uz vienīgā pamata pirmo daļu Nīderlandes valdība norāda, ka attiecīgais pasākums ir pamatots ar papildu emisijas normas noteikšanu, kas konkrētiem uzņēmumiem ir jāņem vērā. Apgrozāmo kredītu daudzums netiekot noteikts iepriekš un pilnībā esot atkarīgs no papildu samazinājuma, ko uzņēmumi būtu varējuši īstenot salīdzinājumā ar normu. Tā uzsver, ka paredzētās normas pārsniegšanas gadījumā naudas sods ir papildu sankcija, kas nav alternatīva trūkstošo emisijas kredītu sniegšanai. Turklāt Nīderlandes Karaliste uzskata, ka konstatācija, ko Vispārējā tiesa ir izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 70. punktā un saskaņā ar kuru ikviens uzņēmums, kam ir piemērojams šis režīms, var ikvienā brīdī pārdot savas kvotas, ir kļūdains.

84 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka attiecīgie uzņēmumi finansiālu priekšrocību apgrozāmas kvotas formā var iegūt tikai tādu pūļu rezultātā, ko tie pieliek, lai samazinātu savas emisijas, kas ir atbilstošas vērtības atlīdzība par apgrozāmiem vērtspapīriem. Šajā ziņā šī dalībvalsts atgādina par attiecīgā pasākuma negatīvo ietekmi uz uzņēmumiem, kas nespēj ievērot atļautos emisiju daudzumus. Emisiju, kas pārsniedz robežvērtību, ietekmē emisijas kvotu pirkuma izmaksas, ko nosaka tirgus vai naudas sods. Uzņēmumi apgrozāmu kvotu un ar to saistītu ekonomisku priekšrocību var iegūt, tikai paši pieliekot pūles, lai samazinātu to emisiju kvotas zem atļautās robežvērtības.

85 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka uzņēmumu pūles samazināt savas emisijas ir atlīdzība par šo apgrozāmo preci un pati šīs preces cena atbilstoši definīcijai neesot

priekšrocība. Turklāt emisiju kvotu kredītu kā "nākotnes iespējas" jēdziens neietekmē uzņēmumu pienākumu ievērot mērķus emisiju jomā un pēc definīcijas ne vienmēr rada priekšrocības.

Tiesas vērtējums

86 Jāatgādina, ka EKL 87. panta 1. punktā valsts atbalsts ir definēts kā atbalsts, ko piešķīrušas valstis vai kas piešķirts no valsts līdzekļiem jebkādā formā un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, tiktāl, ciktāl šāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm. Valsts atbalsta jēdziens šī noteikuma izpratnē ir vispārīgāks nekā subsīdijas jēdziens, jo tajā ir ietverta ne tikai pozitīva materiālā palīdzība, tāda kā subsīdijas, bet arī intervences pasākumi, kas dažādi atvieglo nastu, kura parasti gulstas uz uzņēmuma budžetu, un kam, kaut arī tie paši par sevi nav subsīdijas šī vārda tiešā nozīmē, ir tāds pats raksturs un identiskas sekas. Pie netiešajām priekšrocībām, kam ir tādas pašas sekas kā subsīdijām, ir pieskaitāma preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana labvēlīgos apstākļos (skat. 2004. gada 14. septembra spriedumu lietā C-276/02 Spānija/Komisija, Krājums, I-8091. lpp., 24. punkts, kā arī 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., Krājums, I-4777. lpp., 123. punkts).

87 Turklāt no judikatūras izriet, ka par valsts atbalstu tiek uzskatīts arī tāds intervences pasākums, kas neatkarīgi no tā veida var sniegt tiešas vai netiešas priekšrocības uzņēmumiem vai kas uzskatāms par saimniecisku priekšrocību, kuru saņēmējs uzņēmums negūtu parastos tirgus apstākļos (skat. Tiesas 2003. gada 24. jūlija spriedumu lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, *Recueil*, I-7747. lpp., 84. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

88 Ņemot vērā minēto judikatūru, ir jākonstatē, ka NO_x emisijas kvotu apgrozāmība galvenokārt ir atkarīga no tā, vai valsts, pirmkārt, atļauj šīs kvotas pārdot un, otrkārt, ļauj uzņēmumiem, kas ir emitējuši vairāk NO_x, iegādāties trūkstošās emisijas kvotas no citiem uzņēmumiem, šādi ļaujot izveidot šo kvotu tirgu (skat. arī šī sprieduma 64., 65. un 87.–96. punktu). Šis konstatējums izriet arī no pārsūdzētā sprieduma 70. punkta, kurā Vispārējā tiesa pamatoti ir secinājusi, ka, padarot šīs emisijas kvotas apgrozāmas, Nīderlandes Karaliste tām esot piešķīrusi vērtību tirgū.

89 Argumenti, saskaņā ar kuriem šo kvotu apgrozāmība ir tirgus cenai atbilstoša atlīdzība par pūlēm, ko uzņēmumi, kuriem ir piemērojams attiecīgais pasākums, pielikuši, lai ierobežotu to NO_x emisijas, saskaņā ar šī sprieduma 86. punktā minēto judikatūru ir jānoraida, tāpēc ka minēto emisiju samazināšanas izmaksas ir izmaksas, kas parasti tiek segtas no uzņēmuma budžeta.

90 Attiecībā uz argumentiem, saskaņā ar kuriem šo kvotu apgrozāmību nevar uzskatīt par konkrētu priekšrocību attiecīgajiem uzņēmumiem tirgus neparedzamības dēļ, ir jākonstatē, ka šo uzņēmumu iespēja izvēlēties starp emisijas kvotu iegādes izmaksām un izmaksām, kas ir saistītas ar pasākumu, kura mērķis ir samazināt No_x emisijas, ir priekšrocība šiem uzņēmumiem. Turklāt iespēja, kas ir uzņēmumiem, kuriem tiek piemērots attiecīgais pasākums, pārdot visas emisiju kvotas, nevis tikai tās, kas gada beigās palikušas pāri no pozitīvas starpības starp atļautajām un faktiskajām emisijām, šiem uzņēmumiem sniedz papildu priekšrocību. Tie var iegūt likviditāti, pārdodot emisiju kvotas, pirms iestājas nosacījumi to galīgai piešķiršanai, neatkarīgi no tā, ka tiem ir piemērojama maksimālā robežvērtība, un uzņēmumiem, kas pārsniedz paredzēto emisijas normu, pārsniegtais daudzums ir jākompensē nākamajā gadā.

91 Tādējādi attiecīgais pasākums, kas ietver šo emisijas kvotu apgrozāmību, ir jāuzskata par ekonomisku priekšrocību, kuru uzņēmums, kas ir šī pasākuma adresāts, nebūtu saņēmis parastos tirgus apstākļos.

92 Turklāt Nīderlandes Karaliste apstrīd pārsūdzētā sprieduma 73. punktā iekļauto secinājumu, saskaņā ar kuru uzņēmumiem, kuru NO_x emisijas pārsniedz noteikto emisiju normu un kuru emisiju bilance gada beigās tādējādi ir negatīva, attiecīgais pasākums sniedz iespēju izvairīties no naudas soda, iegādājoties emisiju kvotas no uzņēmumiem, kuriem tās palikušas pāri.

93 Šajā ziņā Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka paredzētās normas pārsniegšanas gadījumā naudas sods ir papildu sankcija, kas nav alternatīva trūkstošo emisijas kredītu sniegšanai.

94 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka Nīderlandes Karalistes argumentos apelācijas sūdzībā nav precīzi un pietiekami apšaubīts Vispārējās tiesas secinājums, ka attiecīgais pasākums attiecīgajiem uzņēmumiem ir sniedzis iespēju nopirkt emisijas kredītus tirgū pirms gada beigām, jo emisijas maksimālās robežvērtības tiek noteiktas vienam gadam. Šāds secinājums nozīmē, ka atsevišķi uzņēmumi, pirms valsts iestādes ir pārbaudījušas, vai ir ievērota piemērojamā maksimālā robežvērtība, izmanto iespēju nopirkt trūkstošās emisijas kvotas un līdz ar to izvairās no emisijas normas pārsniegšanas un no pienākuma maksāt naudas sodu.

95 No tā izriet, ka Nīderlandes Karalistes argumentam, kurā ir apšaubīts secinājums, ko Vispārējā tiesa ir izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 73. punktā un saskaņā ar kuru uzņēmumi var izvairīties no naudas soda samaksas, nopērkot emisijas kvotas, nevar piekrist.

96 Šajos apstākļos pirmā pamata pirmā daļa par kļūdainu priekšrocību jēdziena EKL 87. panta 1. punkta nozīmē interpretāciju un piemērošanu ir jānoraida.

Par vienīgā pamata otro daļu

Lietas dalībnieku argumenti

97 Attiecībā uz vienīgā pamata otro daļu, kas ir saistīta ar jēdzienu "finansēšana no valsts līdzekļiem", Nīderlandes Karaliste apstrīd secinājumus, ko Vispārējā tiesa izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 75.–77. punktā. Šī dalībvalsts uzskata, ka Vispārējā tiesa nepareizi ir interpretējusi jēdzienu "finansēšana no valsts līdzekļiem", ko Tiesa ir piemērojusi 2001. gada 13. marta spriedumā lietā C-379/98 *PreussenElektra* (*Recueil*, I-2099. lpp.). Runājot par attiecīgo pasākumu, Nīderlandes Karaliste uzskata, ka būtu būtiski konstatēt, ka nav notikusi ne tieša, ne netieša valsts līdzekļu nodošana pēc papildu finanšu pienākuma sadales starp uzņēmumiem. Tā kā paredzētā emisijas norma ir papildu pienākums attiecīgajiem uzņēmumiem, attiecīgā pasākuma, ko veido "kompensācija", mērķis ir tikai ļaut attiecīgajiem uzņēmumiem pašiem sadalīt papildu pienākumus, kuri izriet no šīs normas.

98 Nīderlandes Karaliste uzskata, ka naudas sods, kas ir saistīts ar paredzētās normas pārsniegšanu, ir papildu sankcija, kura nav alternatīva trūkstošo emisijas kredītu sniegšanai. Tas vien, ka kredītu vērtība izriet no tiesību aktiem, nenozīmējot, ka nosacījums par šo kredītu finansēšanu no valsts līdzekļiem ir izpildīts. Savā atbildes rakstā uz repliku šī dalībvalsts precizē, ka tas, ka valsts negūst atsevišķus ienākumus naudas sodu formā, ja uzņēmumi ievēro savus pienākumus, nevar būt atbilstošs elements

attiecībā uz tiesisko regulējumu par valsts atbalstu. Tā piebilst, ka, kaut arī cita emisijas kvotu tirdzniecības sistēma dalībvalstij var radīt ienākumus, ar to nepietiek, lai pierādītu, ka šī valsts zaudē līdzekļus EKL 87. panta nozīmē, ja tā nav izvēlējusies šo alternatīvo sistēmu.

99 Vācijas Federatīvā Republika apstrīd arī Vispārējās tiesas izdarīto konstatāciju, saskaņā ar kuru attiecīgā emisijas kvotu tirdzniecības sistēma ir priekšrocība, kas sniegta attiecīgajiem uzņēmumiem no valsts līdzekļiem. Nīderlandes gadījumā visiem uzņēmumiem ir jāievēro vieni un tie paši pienākumi attiecībā uz robežvērtību nepārsniegšanu. Tas, vai sertifikāti ir pieejami tirgū un par kādu summu tie ir pieejami, ir atkarīgs no veida, kādā uzņēmumi izpilda savus pienākumus emisiju jomā. Uzņēmumi paši izveido savus aktīvus. Ja uzņēmums pārsniedz robežvērtību, to ietekmē emisijas kvotu pirkšanas izmaksas, ko nosaka tirgus vai naudas sods. Uzņēmumi apgrozāmas kvotas un ar tām saistītu ekonomisku priekšrocību var iegūt tikai tad, ja tiem izdodas samazināt savas emisijas kvotas, lai nepārsniegtu atļauto robežvērtību.

100 Turklāt Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka emisijas kvotu bezmaksas piešķiršanas pielīdzināšana preču pārdošanai, ko īsteno valsts varas iestādes, nav atbilstoša, ņemot vērā piemērojamo principu, proti, principu par privāto ieguldītāju, kurš rīkojas atbilstoši tirgus likumiem. Ar emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu valsts nosaka tiesisko regulējumu.

101 Šī dalībvalsts apgalvo, pirmkārt, ka pārdošanas cena nevar būt paredzama un, otrkārt, ka iespēja īstenot priekšlaicīgu pārdošanu nesniedz galīgu priekšrocību. Tā norāda, ka naudas sodu neiekasēšana ir saistīta tikai ar to, ka uzņēmums nepārsniedz maksimālās pieļaujamās robežas. Emisijas kvotu pirkšana, ko veic uzņēmumi "overachievers",

notiek, izmantojot uzņēmuma paša līdzekļus, un no ekonomiskā viedokļa ir līdzvērtīga iespējai pašam samazināt savas emisijas zem atļautās maksimālās pieļaujamās vērtības. Valsts nekādā ziņā nav atteikusies iekasēt līdzekļus.

Tiesas vērtējums

102 Pārsūdzētā sprieduma 75. punktā Vispārējā tiesa ir paudusi uzskatu, ka, bez maksas attiecīgajiem uzņēmumiem nododot NO_x emisijas kvotas, kaut arī tās varētu pārdot vai izsolīt, un ieviešot režīmu, kurā ir paredzēta iespēja šīs kvotas pārdot tirgū, pat ja tās ir saistītas ar maksimālo pieļaujamo vērtību, Nīderlandes Karaliste minētajām kvotām ir piešķīrusi nemateriālu aktīvu raksturu un atteikusies iekasēt valsts līdzekļus.

103 Kā izriet no Tiesas judikatūras, lai priekšrocības varētu kvalificēt kā atbalstu EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, tām jābūt, pirmkārt, tieši vai netieši piešķirtām no valsts līdzekļiem un, otrkārt, jābūt valsts piešķirtām (2002. gada 16. maija spriedums lietā C-482/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-4397. lpp., 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

104 Šajā ziņā ir svarīgi norādīt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru visos gadījumos nav jānosaka, vai nav notikusi valsts līdzekļu nodošana, lai vienam vai vairākiem uzņēmumiem piešķirtu priekšrocību varētu uzskatīt par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta nozīmē (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Francija/Komisija, 36. punkts).

105 Turklāt šajā noteikumā paredzētā atšķirība starp "valsts piešķirtu atbalstu" un atbalstu, kas piešķirts "no valsts līdzekļiem", nenozīmē, ka visas valsts piešķirtas priekšrocības

ir atbalsts, neatkarīgi no tā, vai tās tiek finansētas no valsts līdzekļiem vai nē, bet tās mērķis ir vienīgi iekļaut šajā jēdzienā priekšrocības, ko tieši piešķir valsts, kā arī tās, kuras piešķir valsts izveidotas vai valsts noteiktas publisko vai privāto tiesību struktūras (iepriekš minētais spriedums lietā *PreussenElektra*, 58. punkts, un 2009. gada 5. marta spriedums lietā C-222/07 *UTECA*, Krājums, I-1407. lpp., 43. punkts).

106 Šajā gadījumā šāda valsts likumdevēja piešķirta priekšrocība, proti, NO_x emisijas kvotu apgrozāmība, varētu izraisīt papildu pienākumu valsts iestādēm atbrīvot no pienākuma maksāt naudas sodus vai citām finansiālām sankcijām (šajā ziņā skat. 1999. gada 17. jūnija spriedumu lietā C-295/97 *Piaggio*, *Recueil*, I-3735. lpp., 42. punkts). Izveidojot sistēmu "dynamic cap", Nīderlandes Karaliste uzņēmumiem, kam ir piemērojams attiecīgais pasākums, ir sniegusi iespēju nopirkt emisijas kvotas, lai izvairītos no naudas sodu maksāšanas. Turklāt šīs sistēmas rezultātā bez konkrētas kompensācijas valstij tikušas ieviestas emisijas kvotas, kam to apgrozāmības dēļ ir ekonomiska vērtība. Jākonstatē, ka dalībvalsts, ja tā šo shēmu būtu strukturējusi citādi, būtu varējusi šādas kvotas attiecīgā gadījumā pārdot izsolē (šajā ziņā skat. šī sprieduma 63., 64. un 86.–96. punktu).

107 Tādējādi secinājumu, ko Vispārējā tiesa ir izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 75. punktā un saskaņā ar kuru attiecīgie uzņēmumi var brīvi pārdot savas emisijas kvotas pat tad, ja tās ir saistītas ar maksimālo pieļaujamo vērtību, sniegtie argumenti neatspēko. Kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 87. punktā, dalībvalsts, piešķirot šīm emisijas kvotām konvertējamu nemateriālu aktīvu raksturu un bez maksas tās nododot attiecīgajiem uzņēmumiem, kaut arī tā varēja šīs kvotas pārdot vai izsolīt, faktiski ir atteikusies no valsts līdzekļiem.

108 Turklāt tas, ka šāds pasākums ļauj uzņēmumiem savā starpā kompensēt salīdzinājumā ar noteikto normu pārsniegtās un trūkstošās kvotas un ka šis pasākums izveido likumīgu pamatu, lai NO_x emisijas ierobežotu tā, ka tas būtu izdevīgs uzņēmumiem

ar lielām iekārtām, pierāda, ka uzņēmumiem, kuriem ir piemērojams attiecīgais pasākums, ir alternatīva salīdzinājumā ar naudas sodu, ko nosaka valsts.

109 Attiecībā uz argumentiem, kuros ir norādīts uz iepriekš minēto spriedumu lietā *PreussenElektra*, Vispārējā tiesa pamatoti šo spriedumu ir nošķīrusi no šīs lietas. Saskaņā ar minēto spriedumu dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā, pirmkārt, privātiem elektroenerģijas apgādes uzņēmumiem ir noteikts pienākums iepirkt elektroenerģiju, kas to piegādes zonā saražota no atjaunojamiem enerģijas avotiem, par minimālo cenu, kas ir augstāka par reālo šāda veida elektroenerģijas ekonomisko vērtību, un, otrkārt, tiek sadalīti finanšu izdevumi, kas izriet no piegādes pienākuma starp minētajiem elektroenerģijas apgādes uzņēmumiem un iepriekš esošiem privātajiem elektroenerģijas tīklu ekspluatētājiem, ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē.

110 Minētajā spriedumā Tiesa uzskatīja, ka pat tad, ja finanšu izdevumi, kas izriet no pienākuma iepirkt par minimālām cenām, varēja negatīvi ietekmēt uzņēmumu, kam šis pienākums uzlikts, ekonomiskos rezultātus un izraisīt valsts nodokļu ieņēmumu samazināšanos, šādas sekas ir raksturīgas šādam regulējumam un to nevar uzskatīt par veidu, kādā ražotājiem, kas ražo elektroenerģiju no atjaunojamiem enerģijas avotiem, piešķiramas priekšrocības, kas jāsedz valstij.

111 Šajā gadījumā — tieši pretēji —, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 92. punktā, šo atteikšanos nevar uzskatīt par "raksturīgu" visiem instrumentiem, kuru mērķis ir atmosfēru piesārņojošas emisijas reglamentēt ar emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu. Ja valsts izmanto šos instrumentus, tā principā var izvēlēties starp šo kvotu bezmaksas piešķiršanu un atsavināšanu vai izsolīšanu. Turklāt šajā gadījumā pastāv pietiekami tieša saikne starp attiecīgo pasākumu un ienākumu zaudēšanu, kāda nepastāvēja starp iegādes pienākuma noteikšanu un iespējamo nodokļu ieņēmumu

samazināšanos, kas tika aplūkota lietā, kurā tika taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *PreussenElektra*. Tādējādi fakti abās lietās nav līdzīgi, un Tiesas risinājums iepriekš minētajā spriedumā lietā *PreussenElektra* nav attiecināms uz šo gadījumu.

112 Tādējādi Tiesas rastais risinājums iepriekš minētajā spriedumā lietā *PreussenElektra* nav attiecināms uz šo gadījumu. Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 75. punktā pamatoti ir secinājusi, ka Nīderlandes Karaliste ir atteikusies iekasēt savus līdzekļus.

113 Šajos apstākļos Nīderlandes Karalistes un Vācijas Federatīvās Republikas pretapelācijas sūdzības ir jānoraida kopumā.

Par pamata apelācijas sūdzības otrā pamata pamatotības un pretapelācijas sūdzību noraidīšanas sekām

114 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl ar to ir atcelts apstrīdētais lēmums.

115 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. panta pirmo daļu, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu un var vai nu pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai arī nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai sprieduma taisīšanai. Šķiet, ka tā tas ir šajā lietā.

Par prasību pirmajā instancē

116 No šajā spriedumā paustajiem apsvērumiem izriet, ka ar apstrīdēto lēmumu nav pārkāpti EKL 87. panta 1. punkta noteikumi tiktāl, ciktāl Komisija tajā ir secinājusi, ka attiecīgais pasākums rada valsts atbalstu uzņēmumiem, kam tas ir piemērojams.

117 No šī sprieduma 86.–96., kā arī no 102. un 113. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apstiprinot Komisijas tēzi, ka attiecīgais pasākums uzņēmumiem, kam tas ir piemērojams, sniedz priekšrocību, kura tiek finansēta no valsts līdzekļiem. Turklāt šī sprieduma 59.–79. punktā pausto iemeslu dēļ Tiesa ir apmierinājusi apelācijas sūdzības otro pamatu, ko ir izvirzījusi Komisija un kura mērķis ir apšaubīt Vispārējās tiesas analīzi saistībā ar minētās priekšrocības selektīvo raksturu. Turklāt no šiem iemesliem, kā arī no tiem, kas pamato pretapelācijas sūdzību noraidīšanu, izriet, ka Komisijai apstrīdētajā lēmumā bija pamats secināt, ka priekšrocība, kas izriet no attiecīgā pasākuma, tiek piemērota selektīvi.

118 Līdz ar to pirmais Nīderlandes Karalistes pamats par tiesību akta atcelšanu, kas pirmajā instancē ticis izvirzīts pret minēto lēmumu, ir jānoraida.

119 Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, ņemot vērā, ka tā atceļ apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl ar to attiecīgais pasākums tiek atzīts par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, nav jālemj par otro Nīderlandes Karalistes izvirzīto pamatu.

120 Tādējādi šis otrais pamats par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ir jāizskata.

Par prasības pirmajā instancē otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

121 Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā nav norādījusi iemeslus, kuru dēļ paziņotais režīms ticis atzīts par valsts atbalstu. Šī dalībvalsts uzskata, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu faktos, apgalvojot, ka ražotājs, kas neievēro savu emisijas normu un kuram tiek noteikts naudas sods, saņem NO_x kredītus. Šķiet, ka paziņotajā sistēmā ražotājs kredītus iegūst tikai tad, ja tas nepārsniedz tam noteikto emisijas normu un ja tas emisijām atstāj neizmantotu normu.

122 Turklāt Nīderlandes Karaliste norāda uz pretrunām argumentācijā, ko Komisija ir paudusi apstrīdētajā lēmumā. Šī iestāde īpaši esot atsaukusies uz tādas sistēmas ieviešanu, kurā bez maksas tiek dalīti kredīti, vienlaikus apgalvojot, ka šie kredīti ir atlīdzība par NO_x emisiju samazināšanu. Šī dalībvalsts paskaidro, ka ar ieviesto sistēmu netiek piešķirti nekādi kredīti piesārņojuma radītājam, proti, tādu emisiju radītājam, kas pārsniedz paredzēto normu. Tikai tas uzņēmējs, kas samazina savas emisijas zem šīs normas, var iegūt kredītus. Turklāt Komisija neesot padziļināti izklāstījusi secinājumu, saskaņā ar kuru minētā sistēma nesniedz priekšrocības, jo runa ir par sistēmu "dynamic cap", kuras ietekme uz vidi esot neskaidra un pārvaldības, kā arī ekspluatācijas izmaksas esot augstākas nekā tās, kādas ir sistēmai "cap-and-trade".

123 Turklāt Komisija atbilstoši Tiesas judikatūrā paredzētajām prasībām neesot pierādījusi savu apgalvojumu, ka paziņotais režīms ietekmē komerctirdzniecību un izkropļo konkurenci dalībvalstu starpā.

124 Komisija atbild, pirmkārt, ka ir acīmredzams, ka ikviens ražotājs, kas emitē NO_x, bez maksas saņem emisijas kredītus. Šis secinājums nav pretējs secinājumam, ka uzņēmumiem šajā gadījumā ir jāmaksā atlīdzība papildu vides investīciju formā, lai šos aktīvus reāli varētu pievienot saviem ienākumiem, kas ir pieejami, veicot tirdzniecību. Otrkārt, attiecībā uz Komisijas paustajām šaubām par attiecīgās sistēmas efektivitāti, šīs apstrīdētā lēmuma daļas neattiecas uz pamatojumu jautājumam, vai šī sistēma ir valsts atbalsts. Treškārt, apstrīdētajā lēmumā paustā Komisijas argumentācija pierādot, kā emisijas kvotu piešķiršana bez maksas lieliem Nīderlandes rūpniecības uzņēmumiem ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm.

Tiesas vērtējums

125 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumam, kas prasīts LESD 296. pantā, jābūt atbilstošam attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un neapšaubāmi ir jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kas pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, tādā veidā, kas ieinteresētajām personām ļauj iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās kontroles pilnvaras. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā tiesību akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un interesi saņemt izskaidrojumu, kāda ir tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu aplūkoti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo tiesību akta pamatojuma atbilstība minētajā 296. pantā noteiktajām prasībām ir jāvērtē ne tikai atkarībā no tā formulējuma, bet arī konteksta, kā arī visu tiesību normu kopuma, kas regulē attiecīgo jomu (skat. 1993. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-121/91 un C-122/91 *CT Control (Rotterdam)* un *JCT Benelux*/Komisija, *Recueil*, I-3873. lpp., 31. punkts, kā arī 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-76/01 P *Eurocoton* u.c./Padome, *Recueil*, I-10091. lpp., 88. punkts).

126 Nīderlandes Karalistes arguments, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 3.2. punktā nepamatoti ir secinājusi, ka uzņēmums, kas neievēro noteikto emisijas maksimālo pieļaujamo vērtību, tāpat saņem NO_x kredītus, ir tas pats arguments, kas ir pausts pirmajā instancē iesniegtā prasības pieteikuma 45. un 46. punktā saistībā ar pamatu par valsts līdzekļu neesamības jēdzienu un šajā lietā iesniegtā prasības pieteikuma 65. punktā, ko Tiesa jau noraidīja šī sprieduma 94. punktā. Katrā ziņā šis arguments drīzāk attiecas uz kļūdu faktos nekā uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā izdarīto secinājumu, ka pastāv valsts atbalsts. Tādējādi šis arguments ir jānoraida.

127 Turklāt Nīderlandes Karaliste uzskata, ka pastāv pretruna Komisijas argumentācijā, jo tā, pirmkārt, ir pamatojusies uz to, ka dalībvalstij ir nodoms izveidot sistēmu, kurā bez maksas tiek izplatīti NO_x kredīti, un, otrkārt, uzskatījusi, ka tas, ka attiecīgie uzņēmumi samazina savas emisijas, lai varētu izmantot iespējamo atbalstu, ir atlīdzība, tādējādi norādot uz to, ka kredīti patiesībā netiek piešķirti bez maksas. Šajā ziņā ir jānorāda, ka pirmais Komisijas secinājums attiecas uz valsts atbalsta esamību apstrīdētā lēmuma 3.2. punktā tiktāl, ciktāl Nīderlandes iestādēm būtu iespēja pārdot vai izsolīt emisijas kvotas un tādējādi, bez maksas piedāvājot NO_x kredītus kā nemateriālus aktīvus, tās zaudētu ienākumus. Uz apstrīdētā lēmuma 3.3. punktā izdarīto secinājumu, — saskaņā ar kuru tas, ka uzņēmumi tiek mudināti samazināt to emisijas lielākā mērā nekā tiem noteiktā maksimālā pieļaujamā vērtība, ir atlīdzība, kas "atbilst Pamatnostādņu par valsts atbalstu vides aizsardzībai būtībai", — par priekšrocību, kas šiem uzņēmumiem piešķirta ar attiecīgo pasākumu, attiecas vērtējums par attiecīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu. Tādējādi no Komisijas argumentācijas neizriet nekādas pretrunas.

128 Līdz ar to Nīderlandes Karalistes arguments ir jānoraida.

129 Šī dalībvalsts arī apgalvo, ka Komisijas argumentācija ir neprecīza tiktāl, ciktāl tā ir apgalvojusi, ka sistēma "dynamic cap", kas tika pieņemta, nav iespēja, kurai ir dota priekšroka, jo šīs sistēmas ietekme uz vidi ir neskaidrāka un pārvaldības un ekspluatācijas izmaksas ir augstākas nekā sistēmā "cap-and-trade". Šajā ziņā šie apsvērumi ir ietverti apstrīdētā lēmuma 4. punktā. Kā ģenerāladvokāts uzskatījis secinājumu 101. punktā, šie apsvērumi neietilpst ne pamatojumā par attiecīgā pasākuma kvalifikāciju par valsts atbalstu, ne pamatojumā par šī pasākuma saderības ar kopējo tirgu pārbaudi. Tādējādi Nīderlandes Karalistes arguments ir jānoraida.

130 Attiecībā uz prasību, ka Komisijai ir jānorāda pamatojums saistībā ar jautājumu, vai attiecīgā sistēma var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un var izkropļot vai draud izkropļot konkurenci, Komisija apstrīdētā lēmuma 3.2. punktā ir norādījusi, ka uzņēmumi, kam ir piemērojama attiecīgā sistēma, ir vislielākie uzņēmumi, kas nodarbojas ar tirdzniecību dalībvalstu starpā. Komisija uzskata, ka to stāvokli nostiprina attiecīgais pasākums, kas tiem piešķir priekšrocību no konkurences viedokļa, proti, papildu ienākumus, lai segtu daļu no to ražošanas izmaksām. Tādējādi šī priekšrocība var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm.

131 Pienākuma norādīt pamatojumu piemērošana pasākuma kvalifikācijai par atbalstu nozīmē, ka ir jābūt norādītiem iemesliem, kuru dēļ Komisija uzskata, ka attiecīgais pasākums ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā. Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai ir nevis jāpierāda, ka pastāv reāla atbalsta ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm un faktiska konkurences izkropļošana, bet tikai jāpārbauda, vai šie atbalsti var ietekmēt minēto tirdzniecību un izkropļot konkurenci (2005. gada 15. decembra spriedums lietā C-66/02 Itālija/Komisija, Krājums, I-10901. lpp., 111. punkts, kā arī 2011. gada 9. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P *Comitato* "*Venezia vuole vivere*" u.c./Komisija, Krājums, I-4727. lpp., 134. punkts). Tādējādi, ja no apstākļiem, kādos atbalsts ir ticis piešķirts, izriet, ka tas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un izkropļot vai draudēt izkropļot konkurenci, Komisijai šie apstākļi ir jānorāda tās lēmuma

pamatojuma daļā (it īpaši skat. 1988. gada 7. jūnija spriedumu lietā 57/86 Grieķija/Komisija, *Recueil*, 2855. lpp., 15. punkts; 1996. gada 24. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-329/93, C-62/95 un C-63/95 Vācija u.c./Komisija, *Recueil*, I-5151. lpp., 52. punkts; 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-156/98 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-6857. lpp., 98. punkts; 2003. gada 28. janvāra spriedumu lietā C-334/99 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-1139. lpp., 59. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā Portugāle/Komisija, 89. punkts, un 2009. gada 30. aprīļa spriedumu lietā C-494/06 P Komisija/Itālija un *Wam*, Krājums, I-3639. lpp., 49. punkts).

132 Apstrīdētā lēmuma 3.2. punktā tūlīt pēc tam, kad Komisija bija konstatējusi, ka uzņēmumiem, kam ir piemērojams attiecīgais pasākums, pastāv priekšrocība, tā ir norādījusi, ka tie veido "lielu rūpniecisko uzņēmumu grupu, kas nodarbojas ar tirdzniecību starp dalībvalstīm". Pēc tam tā ir konstatējusi, ka "šo uzņēmumu stāvokli šis režīms nostiprina un tas varētu izraisīt izmaiņas tirgus apstākļos to konkurentiem", un pēc tam piebildusi, ka "šī nostiprināšana ir jāuzskata par tādu, kas ietekmē tirdzniecību".

133 Līdz ar to ir jāsecina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir atsaukusies uz apstākļiem, kādos attiecīgais atbalsts, viņasprāt, var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un izkropļot vai draudēt izkropļot konkurenci. Ņemot vērā šī sprieduma 125. punktā minēto judikatūru, šis lēmums ir tiesiski pietiekami pamatots saistībā ar veidu, kādā tiek ietekmēta tirdzniecība starp dalībvalstīm, un konkurences izkropļošanu.

134 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jānoraida pamats, kas ir saistīts ar apstrīdētā lēmuma pamatojuma nepietiekamību, ņemot vērā EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas nosacījumus. No tā izriet, ka prasība pirmajā instancē ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

135 Atbilstoši Reglamenta 122. panta pirmajai daļai, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

136 Attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem, kas radušies tiesvedībā pirmajā instancē, ir jāprecizē, ka atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Nīderlandes Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, Nīderlandes Karalistei jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā pirmajā instancē.

137 Attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem, kas radušies apelācijas tiesvedībā, ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 69. panta 3. punktu, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 118. pantu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā gan Komisijai, gan arī Nīderlandes Karalistei spriedums ir daļēji nelabvēlīgs, tām ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.

138 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 4. punktu, kas arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 118. pantu, dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Saskaņā ar šo pantu līdz ar to jānolemj, ka Vācijas Federatīvā Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati gan tiesvedībā pirmajā instancē, gan apelācijas tiesvedībā. Saskaņā ar šo pantu Francijas Republika, Slovēnijas Republika un Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-233/04 Nīderlande/Komisija atcelt;

2) pretapelācijas sūdzības noraidīt;

3) prasību pirmajā instancē noraidīt;

4) Nīderlandes Karaliste atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies tiesvedībā pirmajā instancē, un sedz pati savus tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies minētajā tiesvedībā;

5) Eiropas Komisija un Nīderlandes Karaliste sedz savus apelācijas tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus pašas;

6) Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika, Slovēnijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]